

לכל חצר חיצונית, שהרי הן רשות אחת; אבל אסור לטלטל מחצר חיצונית אחת לשניה, שהרי שתי רשויות הן.

ורב שישת אמר לשנויי:

אפילו תימא שהיה עירוב החיצונות עם האמצעית על ידי שנתנו בני החצירות החיצונות עירובן באמצעית, לא נעשו שתי החצירות החיצונות רשות אחת, דמשנתנו מיירי:

כגון: שנתנוהו — בני כל חצר חיצונית — לעירובן

בשני בתים נפרדים בחצר האמצעית; ואין מח-ב עירוב מועיל אלא אם כן נתנו כל המשתתפים בעירוב את עירובן באותו בית, ולכן לא נעשו שתי החצירות החיצונות רשות אחת, שהרי עירובן בשני בתים הוא שמונח.

ותמהינן: **כמאן** כדעת מי הוא זה שאמר רב ששת שעירוב המונח בשני בתים אינו מועיל?! וכי בבית שמאי הוא שאמרה רב ששת?!
דתניא:

חמשה בני חצר אחת — הבאים לערב את חצירם כדי לטלטל מביתו של כל אחד לחצר המשותפת — **שגבו את עירובן ונתנוהו בשני בלים** — חלק מבני החצר בכלי אחד והיתר בכלי שני — ונתנוהו בבית אחד מבתי החצר:

בית שמאי אומרים: אין עירובן עירוב.

שבחצר האמצעית, נדהא מסתמא כיון שעירבו כולם עם האמצעית באמצעית הניחו עירובן, שכן דרך מערבי חצרות דעלמא, כשבאין לערב שנותנין עירוב כולם באחד מן הבתים, ריטב"א ועל ידי זה נחשבים בני החצר החיצונית האחת כאילו היו דרים בבית שבחצר האמצעית, והותרו לטלטל מזו לזו; וכן עשו גם בני החצר החיצונית השניה.

ולפיכך תמהינן: **ואמאי** שתיים החיצונות אסורות זו עם זו?!

והרי: **כיון דערבי להו חיצונות בהדי אמצעית** על ידי שנתנו עירובן בבית שבחצר האמצעית, נעשו בני כל החצירות כאילו היו דרים בבית שבחצר האמצעית, והויא להו כולהו חצירות כחדא חצר המיוחדת לאותו בית, ומותרות אף החצירות החיצונות זו בזו. **אמר רב יהודה לשנויי:**

משנתנו מיירי שלא היה עירוב החיצונות עם האמצעית על ידי שנתנה כל חצר חיצונית את עירובה באמצעית, אלא כך הוא שעירבו:

כגון שגבו בני החצר האמצעית שני עירובין מבני החצר, ונתנה אמצעית עירובה האחד בבית שבחצר זו, **ועירובה השני** בבית שבחצר זו; נמצא שאין כל החצירות מיוחדות לבית אחד, אלא החצר החיצונית האחת עם האמצעית מיוחדות לבית שבחצר החיצונית, והחצר השניה החיצונית עם החצר האמצעית מיוחדות לבית שבחצר החיצונית השניה.

ולפיכך: מותר לטלטל מהחצר האמצעית

ובית הלל אומרים: עירובן עירוב.

וקא סלקא דעתין: אפילו נתנוהו בשני בתים פליגי בה בית שמאי ובית הלל, ולדעת בית הלל מועיל העירוב, נדמסתמא גם הברייתא בהכי מיירי שנתנוהו בשני כלים בשני בתים, שאילו היו מניחין בבית אחד למה נתנוהו בשני כלים, ריטב"א; ואם כן דברי רב ששת שאמר: שעירוב הנתון בשני בתים אינו עירוב, כבית שמאי הוא.

ומשנינן:

אפילו תימא כבית הלל הוא שאמרה רב ששת; ומשום: שעד כאן לא קאמרי בית הלל התם שהעירוב מועיל, אלא בשני כלים בבית אחד, אבל עירוב הנתון בשני בתים, לא אמרו בית הלל שהעירוב מועיל, ואתיא שפיר דברי רב ששת אפילו כבית הלל.

אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:

לתירוצו של רב יהודה — אכתי קשיא משנתנו אמאי אסורות שתי החיצונות זו עם זו?!

ולתירוצו של רב ששת — קשיא משנתנו אמאי מותרת האמצעית?!

לרב יהודה קשיא: דאמר: כגון שנתנה אמצעית עירובה כזו ועירובה כזו!

בני רשות אחת — כגון: מספר אנשים הדרים בבית אחד, וכן בני חצר אחת שעירבו כל דייריה ונעשו כולם בני רשות אחת — אם באו לערב עם רשות אחרת, אין צריך שיתנו כל הדיירים חלקם בעירוב המשתפם עם הרשות האחרת, ודי שיתן

אחד מהם חלק בעירוב, וממילא נעשו שתי הרשויות רשות אחת; מפני שאנו אומרים: שליחותיה של כל בני החצר הוא דעביד.

וקשיא עליה:

וכיון דעירבה אמצעית בהדי חיצונה, הויה ליה האמצעית עם החיצונה חדא רשות, וכי הדרה וערבה בהדי אידך חצר חיצונה — שליחותה של החצר החיצונה המשותפת לה היא דעברה, וממילא מעורבות שתי החצירות החיצונות ונעשו רשות אחת; ושוב תיקשי: אמאי שתיים החיצונות אסורות זו עם זו?!

ולרב ששת קשיא: דאמר: כגון שנתנוהו — בני החצרות החיצונות — בשני בתים!

וקשיא עליה:

הואיל ועירבו בני כל חצר חיצונה עם האמצעית ונתנוהו לעירוב באמצעית — כאילו באו דיורין של החצר החיצונה האחת להיות דרין בחצר האמצעית, ודיירי החצר החיצונה השניה נעשו אף הן כדיירי החצר האמצעית; וכיון שנתנוהו בשני בתים, הרי בני החצירות החיצונות כשני דיורין הדרין בחצר האמצעית בשני בתים נפרדים, ורשות החצר משותפת להן ולדיירי החצר האמצעית.

וכיון שכן אמאי מותרת החצר האמצעית בטלטול, ואפילו לבני החצר האמצעית?!

תיהוי החצר האמצעית כחמשה דיורין ששרויין בחצר אחת ושכה אחד מהן ולא עירב, שאין החצר מותרת בטלטול מן הבתים המיוחדים כיון דאפרי אהרדי,

כדיוורין באותה חצר אף להחמיר ולומר: שמתוך שלא עירבו אף אלו שנעשו דיוורין על ידי העירוב, יאסרו על בני החצר הדריין שם באמת מלטלטל מביתם לחצר – בתמיהה?!

השמועה הבאה מבארת דעת חכמים שנחלקו על רבי שמעון, באיזה פרט מדבריו נחלקו.

אמר רב יהודה אמר רב:

זו שאמרנו במשנתנו: שהאמצעית מותרת בשתי החיצונות, ושתי החיצונות מותרין בה, דברי רבי שמעון הן.

אבל חכמים שנחלקו עליו, מחלקים בין האמצעית לחיצונות **ואומרים:**

רשות אחת – היא האמצעית – **משתמשת** [ב"ח, והכוונה: כמו משמשת, ראה תוספות] **לשתי רשויות**, כלומר: שתי הרשויות החיצונות מותרות להשתמש בה; **אבל לא שתי רשויות** – הן החיצונות – **משתמשות לרשות אחת**, כלומר: אין הרשות האמצעית האחת מותרת להשתמש בשתי הרשויות.

והטעם: כיון ששתי החיצונות לא ערבו יחד לעשות רשות אחת, והן רשויות חלוקות ואסורות זו עם זו, אין כח באמצעית להשתמש לא בזו ולא בזו, כי זו מושכתה לכאן ועושה אותה כעצמה, וזו מושכתה לכאן, ושתי דיוורות לא יהבינן לה [לשון הריטב"א בהבנת רש"י; וראה שם שכתב שאין טעם זה נכון, ופירש באופן אחר].

הוסיף רב יהודה ואמר:

כלומר: אותו אחד שלא עירב אסור על שאר דיורי החצר מלהוציא מביתן לחצר, שהרי החצר משותפת לארבעה שעירבו [החשובין כדיורי בית אחד], ולאותו אחד שלא עירב, והרי הן כשני דיוורין בחצר אחת שלא עירבו זה עם זה; והכא נמי, כיון שניתוספו דיירי החיצונות לחצר האמצעית ולא עירבו כולן זה עם זה שהרי העירוב נתון בשני בתים ואינו עירוב – כל דיירי החצר אסורין בטלטול לחצר המשותפת, ואמאי קתני שהאמצעית מותרת?!

אמר ליה רב אשי לרב אחא בריה דרב אויא:

לא לרב יהודה קשיא!

ולא לרב ששת קשיא!

לרב יהודה לא קשיא: דבנידון דידן אין מועיל עירוב האמצעית – לחיצונות, ואין אנו אומרים שליחותיהו קא עבדה החיצונה.

והטעם: **כיון דעירבה לה אמצעית בהדי כל חיצונה**, ואילו **שתיים החיצונות בהדי הדדי לא עירבו**, גליא דעתיה – כל אחת מן החיצונות, **דבהא** – לערב עם האמצעית – **ניהא ליה, ובהא** – לערב עם החיצונה חברתה – **לא ניהא ליה; ולפיכך אסורות שתיים החיצונות זו עם זו.**

ולרב ששת לא קשיא שיהיו חשובים בני החיצונות כאילו היו דרים באמצעית על ידי שעירבו עם האמצעית, [ומתוך שלא עירבו אלו עם אלו יאסרו על בני האמצעית].

ומשום: **שאם אמרו חכמים** שעל ידי העירוב נעשו בני חצר אחרת **דיוורין** באותה חצר בה נתנו את עירובן כדי להקל על בני החצירות לטלטל מזו לזו, אטו **יאמרו** שנעשין הם